

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έβδομον κι' είκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεύομεν' στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Καινούριος χρόνος ἔνδεκα καὶ χίλια κι' ἐνιακόσα,
ὅλο γιὰ τὴν Ἀνόρθωσι θὰ περνοδὶν' ἡ γλῶσσα.

Τῶν ὅρων μας μετὰβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσαλεπῇ
ὅτι πωλοῦμεν τώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Ὁκτώβρης, εἴκοσι κι' ἐνιά,
κι' ἀρχίζει πάλ' ἡ χειμωνιά.

Χίλια τέσσερα μετρῶ κι' ἑκατὸν ὀγδόντα,
νέα γιὰ τοὺς Βουλευτὰς γράφονται προσόντα.

Τὰ ξύλινα νευρώσπαστα γελοῦν
καὶ γὰρ τὴν ἐξουθένωσι 'μιλοῦν.

Φ.— ὦ! τῆς ἐξουθενώσεως
τῶν ἐξουθενωθέντων...
ὦ! τῆς διακενώσεως
στομάχων πληρωθέντων.

ὦ! τῆς ἐξουθενώσεως φυλῆς παραλαούσης
τὸ κλέος ἄλλης πλάσεως...

ὦ! τῆς ἐξουθενώσεως φυλῆς φωτοβολουσῆς
μὲ φῶς ἀντανεκλάσεως.

ὦ! τῆς ἐξουθενώσεως φυλῆς περιουσίας,
ὅπου μνημόσυνα τελεῖ
τὰ μάλιστα λυσιτελῇ
μετὰ γονυκλισίας.

Π.—Τί σαλιαρίζεις, βρέ σαχλέ;
Φ.— Δὲν τᾶμαθες τὰ νέα;
Ἐξουθενώθη παντελῶς μία φυλὴ γενναία.

Π.— Μωρολογεῖς;

Φ.— Μωρολογῶ.

Π.— Κλείσε τὸ στόμα τὸ θρασύ.

Φ.— Εἴμ' ἐξουθένωμα κι' ἐγώ,
εἶσ' ἐξουθένωμα καὶ σὺ.

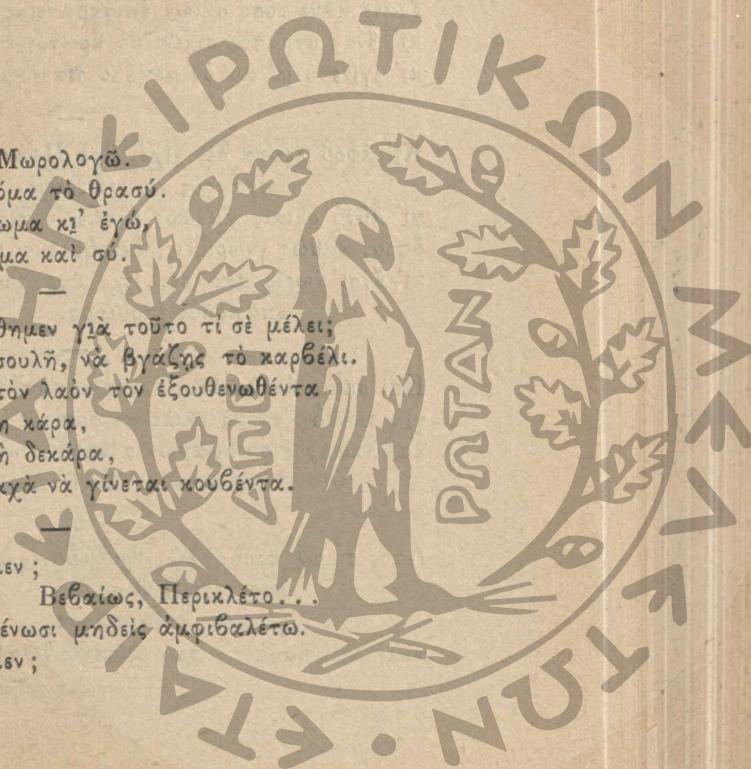
Π.— Μὰ κι' ἂν ἐξουθενώθημεν γιὰ τοῦτο τί σέ μέλει;
φθάνει μονάχα, Φασουλῇ, νὰ βγάλῃς τὸ καρβέλι.

Φ.— Κι' ἐγὼ ποσῶς γιὰ τὸν λαὸν τὸν ἐξουθενωθέντα
δὲν δίνω, φίλη κἀρα,
κι' Ἀργεντινὴ δεκάρα,
μὰ σοῦ τὰ λέω μοναχὰ νὰ γίνεσαι κουδέντα.

Π.— Λοιπὸν ἐξουθενώθημεν;

Φ.— Βεβαίως, Περικλέτο...
γι' αὐτὴν τὴν ἐξουθένωσι μὴδεὶς ἀμφιβαλέτω.

Π.— Λοιπὸν ἐξουθενώθημεν;

Φ.— Βεβαίως, βρέ μαζέτα...
μου λέγουν ὁ Πρωθυπουργὸς πῶς τᾶπε νέτα σκέτα.

Π.— Βρέ τεῖναι τοῦτα ποῦ μου λές;

Φ.— Τὸ λένε τώρα καὶ Βουλαῖς,
τὸ λένε καὶ Πρωθυπουργοί, ντόπια καὶ ξένα θρέμματα,
τὸ πῶς ἐξουθενώθημεν δὲν εἶναι διόλου φέμματα.

Τάδε λαλεῖ Πρωθυπουργὸς τοῦ νέου Βασιλείου,
ὅτι τὸν περιούσιον λαὸν τῆς Ὑψηλίου,
ὅπου τὸν ἐλογάζετο καὶ Ἄνατολὴ καὶ Εὐρώπη,
διάφοροι δημαγωγοὶ καὶ ψευδοδημοκράτοι
τὸ πρῶτον ἐξουθενώματα τὸν ἔκαναν τοῦ κόσμου,
ὅπου καὶ ἐγὼ σιχαίνομαι νὰ τὸν κυττάζω ἔμπρός μου.

Τὸ κλέος ἐκλαυσα λαοῦ κλεινῶς ὑπερηφάνου,
ὅπου τὸν βλέπεις καὶ γελάς
ὅταν προτείνῃ ὅσας Αὐλὰς
τὸν δίσκο τοῦ ζητιάνου.

Κεῖ εἶδα τὸν λαὸν καὶ ἐγὼ, τὸν καθ' ὅλα πλούσιον
καὶ ὄντως περιούσιον,
σ' ὅλους νὰ γονυπετῇ
καὶ δὴ δίσκους νὰ κρατῇ,
ἕνα γὰρ νὰ διακονεῖ
καὶ ἄλλον γὰρ νὰ μνημονεύῃ.

Ὡσὰν σκιὰν τὸν εἶδα
σκιὰς ν' ἀκολουθεῖ
μὲ ξύλινη λεπίδα,
μὲ ξύλινο σπαθί.

Καὶ τὸν εἶδα νὰ στηρίζῃ πόθους, Περικλῆ, ποικίλους
σὲ σκιὰς νεκρῶν αὐλοῦ.
Καὶ τὸν εἶδα νὰ καλῇ
τὰς σκιὰς κλεινῶν προγόνων,
καὶ καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον
πρὸς ἐκείνας νὰ λαλῇ.

Με ρήτορας παμπόλλους κηλοσύνης εὐγλωττίας
ἔκανε κάθε τόσο σκιῶν ἐπιστρατείας,
καὶ ἕνας στρατὸς σκιῶν τὸ κράτος ἐπλημμύρει
καὶ ἐγίνετο μ' αὐτὸν μεγάλο πανηγύρι.

Κεῖ ἀφοῦ λεφτὰ δὲν εἶχε, βρέ Περικλῆ κενέφῃ,
στρατοὺς νὰ διατρέφῃ
γὰρ αὐτὸ σκιὰς ἀμέσως ἔβαζε ὅτῃ γραμμῇ,
ὅπου, καθὼς γνωρίζεις, δὲν θέλουσι ψωμί,
καὶ ἔτσι χωρὶς παράδης εἶχε στρατοὺς ἀλκίμους
ἐπὶ ποδὸς ἐτοιμούς.

Καὶ σκιὰς ἀκολουθεῖν ἀενάως ἐσυζήτει
γὰρ τῶν ὄνων τὰς σκιὰς μὲ σοφίαν Ἀβδηρίτη,
καὶ λαμπρὸς σκιαμαχῶν ἀνεξόδως καὶ ἀνωδύνως
ἐγίνετο σκιὰ καὶ ἐκείνος.

Λαὸς σκιῶν προβάλλων θριάμβους ἀληθεῖς,
λαὸς ἐξουθενώσας
φατρίας κυβερνώσας,
ἀλλὰ καὶ παρὰ τούτων κατεξουθενωθείς.

Λαὸς συφορρασμένος,
τῆς κλεφτουριᾶς λεθένταις
γεραίρων ὀλοένα.

Καὶ παραφουσκωμένος
μὲ κουτουροῦ κουβένταις
καὶ ἄντερα φουσκωμένα.

Λαὸς ἐμποτισθεὶς
μὲ τόσην ρητορείαν
ἀνδρῶν καλλιστεφάνων.

Λαὸς καταρτισθεὶς
πρὸς ἀεροπορίαν
ἄνευ ἀεροπλάνων.

Ἵψόνετ' ἐναέριος ἐν μέρει καὶ καθόλου
κρατῶν ἀσκούς Αἰόλου,
καὶ μὲ πνοὰς ἀνέμων
ἐπαπειλῶν τὸν Αἰμον.

Ἄψογος καὶ ἀνεξίκακος ὅτῳ ἄγριον ἄγωνα
δέχεται νὰ τοῦ κάνουνε τ' αὐτιά του τελατίνι,
τοῦ δίνεις μπάτσο, Περικλῆ, ὅτῳ μάγουλό του τῶνα,
καὶ ἐκείνος ἀφελέστατα καὶ τᾶλλο σοῦ προτείνει.

Ἄψογος καὶ ἀνεξίκακος παίζει τὸν Καραῖσκο,
ἄλλοι τοῦ δείχνουνε γροθιά,
τουφέκια Μάνλιχερ, σπαθιά,
καὶ αὐτὸς τοὺς δείχνει δίσκο.

Ἄψογος σὰν τοῦ ρίχνωνται λυσσάρικα σκυλιά,
ἄψογος καὶ ἀνεξίκακος εἰς ὅλας του τὰς φάσεις,
ἄψογος μὲ Συντάγματα καινούρια καὶ παλιά,
καὶ μὲ τὰς Ἀνορθώσεις του καὶ τὰς Ἐπαναστάσεις.

Γελῶ ὅτῳ ἐξουθενώσιν λαοῦ περιουσίου
σὲ κλέη καὶ σὲ μνήματα προγονικὰ πλουσίου.
Ἄψογος καὶ ἀνεξίκακος μ' ὅλα γελάει σὰν γάλας,
καὶ ἐγίνετο τώρα φριφτυτοῦ καὶ ἔβγαλε τὸ τσαρούχι,
καὶ οὐδετερότητ' αὐστηρὰν κρατεῖ ὅσας διαμάχας,
φθάνει νὰ μὴν τοῦ πάρουνε καὶ αὐτὸ τὸ ἴδιο πούχι.

Λαὸς, ποῦ πάντοτ' εὐθυμεῖ
καὶ σὰν τοῦ λείπῃ τὸ ψωμί,
καὶ δι' ἐξουθενώσεως ἐλπίζων ἀμοιβαίας
μεγάλας νίκας ἀσφαλεῖς νὰ δρέψῃ καὶ βεβαίως.

Ἄψογος καὶ ἀνεξίκακος, ποῦναι τὸ στόμα χάσκα
νὰ χάφτῃ παπαρδέλαις,
καὶ μὲς ὅτῃς ἄλλαις τρέλλαις
κοθόρνους Ἀνορθώσεως ἐφόρσε καὶ κάσκα.

Δόξας ἐλεηλάτησε,
καὶ ἐξω φωνάζει νοῦς
καὶ φέρτεν τὰ σιμάματα.

Λαμπρὸς ἐδιφρηλάτησε
τροπαίων οὐρανοῦς
μὲ Φαεθόντων ἄρματα.

Φ.— Ὡ! τῆς ἐξουθενώσεως τοσούτων ὑμνηθέντων!
Ὡ! τῆς ἐξουθενώσεως ἀρχαίων ἐγκωμίων!
Ὡ! τῆς ἐξουθενώσεως τῶν ἐξουθενωθέντων
ἀπὸ τὴν ἐξουθενώσιν τῶν ἱερῶν θεσμίων.

Π.— Μ' αὐτὴν τὴν ἐξουθενώσιν μου γίνηκες τσιμποῦρι.

Φ.— Ὡ! τῆς ἐξουθενώσεως...

Π.— Θὰ φᾶς καμμιά στὴ μούρη.

Φ.— Ὡ! τῆς ἐξουθενώσεως ἐκείνων τῶν γαστέρων,
ποῦ προσανατολίστησαν ὅτῳ λάμπῃν τῶν ἀστέρων,
Ὡ! τῆς ἐξουθενώσεως ἐκείνης τῆς κοιλίας,
ποῦ κάτω δὲν ἐστράφη,
καὶ ἐχόρτασε καὶ ἐτράφη
μὲ τὴν τροφὴν τὴν αὐλὸν ἰδανικῆς εὐκλείας.

Ὡ! τῆς ἐξουθενώσεως ἐκείνης τῆς χειρός,
ποῦ δὲν ἐδούτηξε, κουτέ,
σὲ ξένο κορβανᾶ ποτέ,
ἔστω καὶ νοερώς.

Ὡ! τῆς ἐξουθενώσεως...

Π.— Περίδρομος σοῦ λέω.

Φ.— Ὡ! τῆς ἐξουθενώσεως, κεφάλι ψωραλίο,
καὶ ἐμοῦ καὶ σοῦ τοῦ στιχουργοῦ, ποῦ χάσκεις ὅτῳ Χαυτεῖα,
καὶ ἀκοῦς τὴν ἐξουθενώσιν καὶ σοῦρεται ναυτία.

Π.— Μ' ἔσκασες, μωρὲ τσιπούτῃ,
μὲ τὴν ὁμιλία τούτῃ.
Μὴ ζητῆς μ' ἐξουθενώσεις
τὸ μισαλό μου νὰ γανώσης.

Πάψε τὰς ἐξουθενώσεις, στρέψε τὴν κουβέντ' ἄλλου.
καὶ ἐξουθενώμα πῶς εἶσαι τὸ γνωρίζω πρὸ πολλοῦ.

Μὲ χιμαῖρας μὴν πλανᾶσαι,
καὶ ἐξουθενωμένους νάσαι
μὴ σὲ μέλῃ, μασκαρά,
καὶ μὴ δίνῃς μπὲρ παρὰ.

Φ.— Δὲν θάλεγα γὰρ τὸν λαὸν τὸν ἐξουθενωθέντα
καὶ γὰρ τὴν ἐξουθενώσιν δὲν θάκανα κουβέντα,
καὶ τόσος λόγος θάτανε γὰρ τούτῃ περιττός,
ἀνδρὶν μου τὴν ἐνθύμιζαν οἱ λόγοι τοῦ Κρητός.

Ἐγὼ καλὰ καθόμουνε χωρὶς νὰ μουρμουρίζω
καὶ εἶχα τὴν ἐξουθενώσιν χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζω,
μὰ μόλις ὁ Πρωθυπουργὸς
τὴν διετράνωσ' ἐναργῶς,

καὶ μόλις ἐπετράνισε μὲ τὰ πτερὰ τῆς φήμης,
ἐτάραξε τὰ κύματα καὶ τῆς δικῆς μου μνήμης,
καὶ ἀμέσως μούθε κατὰ νοῦν ἡ κεχαριτωμένη...

Π.— Κεῖ ἐγὼ, καθύμνε, πρὸ πολλοῦ τὴν εἶχα ξεχασμένη,
μὰ τώρα πᾶ ὅσῳ μνησθῆκα μετὰ πολλῶν φιλάτων
πῶς λέγοι ἐξουθενώμα τῶν ἐξουθενωμάτων.

Τὴν Ἀνορθώσιν ἐξύμνει,
φιλελεύθεροι καυχῶνται,

Τοὺς πάντας ἐγκωμιάσει,
τοὺς πάντας ἐθυμιάσει
μὲ μπόλοιο λιθάνι.

Ἔσθῃς σ' ὅλους προτομάς,
μόνον δὲν ἔδωσες τιμὰς
πρὸς σὲ τὸν μπιχιλιθάνη.

Τοῦτον τὸν λαὸν καὶ ἐγὼ
διαρκῶς δοξολογῶ,
τοῦτον τὸν λαὸν τὸν πάννυ,
ποῦ τὸν ἔχουν τζόγια κάνει,
ποῦ τὸν ἔχουν τῶρ ἀφήσει
ὥσπερ εἶδος στοκοφίσι.

Τὸν ξανᾶδα κεχνητότα
νὰ κυττάλῃ σὰν καὶ πρῶτα
τῆς Διπλῆς τοὺς Χηνιαδάς.

Νὰ γλεντᾷ σκιατραφῆς
ὕπὸ τὰς ἀμφιλαφεῖς
τῶν Ἀνορθωτῶν σκιαδάς.

Τὸν ξανᾶδα νὰ ζητῇ
ἀνορθώσεις κατὰ πάντα,
καὶ ὅλο νὰ χειροκροτῇ,
μὰ χωρὶς νὰ ξέρῃ γιάντα.

Τὸν ξανᾶδα νὰ σκιρτᾷ
γύρω ὅτῳ Ἀνορθώσιν του
καὶ ὅτῳ ἐξουθενώσιν του
κάθ' ἐλπίδα ν' ἀναρτᾷ.

Τὸν εἶδ' αὐτὸν τὸν ποιητὴν,
τὸν ψάλτην ἄθλων τρομερῶν
φανταστικῆς ἀνδρείας.

Τὸν εἶδα πρῶτον νικητὴν
ὅτῳ στάδιον τὸ νοερόν
τῆς ἀεροπορίας.

Εἶδα τὸν μεγαλαυχοῦντα
καὶ τὸν κομπορρήμονα,
εἶδα τὸν σκιαμαχοῦντα
καὶ τὸν πολυτλήμονα,
πρὸς μελλούσας ἐκδρομάς
αὐστηρῶς ἀσκούμενον,
καὶ σ' Ἀνορθωτῶν νομάς
ἀεροβοσκοῦμενον.

Π.— Καὶ τώρα τί θὰ κάνωμε μὲ τὰς ἐξουθενώσεις;
Φ.— Σκέψου καὶ σύ, βρέ Περικλῆ, ποῦ δὲν σοῦ λείπει γνώσις.
Π.— Ὅτῳ καφενὲ καθόμουνε καὶ ἔπαιζα τὰ χαρτιά.
καὶ μούπανε πῶς ὅτῳ Διπλῇ δὲν ἦταν ἀπαρτία.

Ὅτῳ καφενὲ ἔξαπλώθηκα νὰ πᾶω τὸν ναργιλέ μου,
καὶ ἦλθαν καμπόσοι φίλοι
καὶ μούπανε στωμόλοι
πῶς εἶμαστ' ἐξουθενώμα καὶ ἕνα μηδὲν, σαχλέ μου.

καὶ γι' αὐτὴν παραδρυχῶνται
τόσοι λέοντες καὶ σκύμνοι.

Κι' ἐφόσον δὲν ἀγάλλεσαι μὲ τ' ἄφθονά της δῶρα,
καὶ φῶς τῆς Ἀνορθώσεως δὲν βλέπεις ἀνατέλλον,
κι' ἂν ὄντως ἐξουθένωμα δὲν ἦσουν ἕως τώρα,
θὰ γίνης ὁμως σίγουρα 'στὸ μετ' ὀλίγον μέλλον.

Ἐφ' ὅσον πρὸς αὐτὴν τυφλὴν δὲν ἔχεις πίστιν
καὶ δὲν ἀκολουθεῖς τὸν ἕνα κι' ἄλλον μύστην,
ἐφόσον τοὺς Μεσίαις τοὺς νέους ἀντικρύζεις
δίχως νὰ συγκινηῖσαι καὶ δίχως νὰ δακρύζης,
βεβαίως κεφαλῆς ἔχεις μεγάλην στένωσιν
καὶ τρέχεις ἀσφαλῶς πρὸς νέαν ἐξουθένωσιν.

Ὁ νέος τῆς Βουλῆς κανονισμός καὶ κάθε Βουλευτοῦ σωφρονισμός.

Π.—Νέος κανονισμός ἔγινε τῆς Βουλῆς
καὶ μὴν παραλαλῆς.
Νέος κανονισμός, ἔργον τῆς Ἀνορθώσεως,
προάγγελος κι' αὐτὸς μελλούσης βελτιώσεως.

Τοῦτος θὰ μαζέψῃ μόνο
τῶν πατέρων τὰ λουριά,
ποῦχαν τόση 'λευθερίᾳ
'στὸν παλῆδ τῆς λίμας χρόνο.

Τοῦτος θὰ διοργανώσῃ
τῶν πατέρων τὰ μυαλά,
τοῦτος θὰ τοὺς βάλῃ γνῶσιν
καὶ δὲν θὰ 'μιλοῦν πολλά.

Τώρα μετρημένοι λόγοι,
θὰ 'μιλᾷς με τὸ 'ρωλόγι,
θὰ σὲ πιάνῃ βουδαμάρα,
καὶ μὲ φρίκη καὶ τρομάρα
θὰ κυττᾷς τὸν Τσιριμῶκο...
σοῦτ, μωρέ, σκασμός καὶ μόκο.

Θὰ λείψῃ τὸ παλῆδ
ἐκεῖνο ρεμπελιό,
καὶ θᾶναι σὰν Σχολειό.

Μόλις πηγαίνεις 'στὴ Βουλὴ θὰ σοῦ φωνάζουν στάσου,
καὶ θὰ σὲ βάζουν σὲ χαρτί νὰ γράφῃς τὸνομά σου,
κι' ἔτσι θὰ φαίνεσαι παρῶν, ἀλλέως, φουκαρᾶ,
ἀπὼν θὰ σημειώνεσαι, καὶ τότε συμφορά.

Κι' ἂν ἐντόνως σκούζῃς ὄχι
σὲ Κουβέρνο σεβαστό,
παρευθὺς γονατιστό
θὰ σὲ βάζουνε 'στὴν κόχη.

Κι' ἂν εἰς τὰς συνεδριάσεις
μὲ τὴν ὥρα δὲν προφθάσῃς,
κι' ἂν ἀργήσῃς, φαμφαρόνο,
δευτερόλεπτο καὶ μόνο.

Κι' ἂν ἀνάγκη σ' ἀναγκάσῃ νάβγῃς ἔξω μὰ στιγμῇ,
τότε θέλοντας καὶ μὴ
θὰ πληρώνης πρόστιμο,
καὶ θὰ λές: τί νόστιμο!

Κι' ὅταν σ' εὕρισκ' ἡ χαρκαυγὴ μέσα 'στὸ Βουλευτήριο
κι' ἀρχίζεις τὸ χασμούρημα καὶ θέλεις ὑπνωτήριο,
θὰ μένης ντοῦρος κι' ἄγρυπνος μὲ μάτια 'σὰν γαρίδα
γιὰ τὴν φτωχὴ πατρίδα.

Δὲν θὰ κοιμᾷσαι σὰν καὶ πρὶν 'στὴν ἔδρα ξαπλωμένος
σὰν βόας ναρκωμένος,
οὐδ' ἤχος δὲν θ' ἀκούεται βαρὺς ρουχαλητῶν,
καὶ μόνον ἐπιτρέπεται νὰ λές καθ' ἑαυτὸν:

Τώρα τὰ ξημερώματα, ποῦ 'σβύσανε τὰ φῶτα μας,
κυττάξετε τὰ μοῦτρα μας, μυρίσετε τὰ χνώτα μας,
τώρα τὰ ξημερώματα 'δῆτε πατέρων γλώσσαις,
τώρα τὰ ξημερώματα ποῖος ἔχ' αὐγὰ γιὰ κλώσσαις.

Κι' ὅταν τὸν τόνον τῆς φωνῆς
ὕψωσης, τσαναμπέτη,
κι' ὅταν ποσῶς δὲν συμφωνῇς
μαζὶ μὲ τὸ Ντοβλέτι,
ὡς ἄτακτος θὰ κρίνεσαι, προπέτης, τολμητίας,
καὶ πῦξ καὶ λὰξ θὰ κλείνεσαι μὲς 'στάς Ἐνωμοτίας.

Κι' ὅπως γράφουν, Φασουλῇ μου, τοὺς ἀτάκτους μαθητὰς
μὲς 'στοὺς πίνακας τοὺς μαύρους, ἔτσι καὶ τοὺς Βουλευτὰς,
Τιμωρίᾳ ποῦ δὲν παίζει καὶ ποινὴ πολὺ βαρεῖᾳ,
θὰ τοιχοκολλοῦν ἀβίζα καὶ σὲ πόλεις καὶ χωρίᾳ
πῶς ὁ Βουλευτὴς ὁ δεῖνα κατετάραξε τὴ Χάδρα,
καὶ γι' αὐτὸ 'στοὺς ἐκλογεῖς
τῆς φιλελευθέρας γῆς
ἐπιβάλλεται καὶ τοῦτον νὰ τὸν σπάσουνε 'στὰ μαῦρα.

Τέτοια κι' ἄλλα πρὶ σπουδαῖα, φίλτατέ μου μπεχλιβάνη,
ὁ κανονισμός ὁ νέος τῆς Βουλῆς περιλαμβάνει.
Φ.—Τοῦτον, Περικλῆ, κι' ἐγὼ τρέχω νὰ διακοινώσω.
Π.—Ὅμως στάσου μὲ ξυλιαῖς νὰ σὲ κατεξουθενώσω.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἐκεῖνο τὸ σπουδαῖον τῆς Ἀτλαντίδος φύλλον
ἐκδίδει κατὰ μῆνα καὶ περιοδικόν
εἰς ὅλην κι' εἰς εἰκόνας τὰ μάλιστα ποικίλον
κι' ἐφάμιλλον καθ' ὅλα τῶν Εὐρωπαϊκῶν.
'Στὴν Νέαν τὴν Ἰόρκην πολυτελῶς ἐκδίδεται,
χωρὶς δαπάνης, κόπων καὶ θυσιῶν νὰ φεῖδεται.

Ὁ Δέλτα Προμπονάς, γιατρός τῆς κήλης ἐκ τῶν πρώτων,
ποῦ μὲ τοὺς ἐπιδέσμους τοῦ μεγάλου κάνει κρότον.
Ἐπιδέσμοι μοναδικοὶ καθ' ἅπαν τὸ Βασίλειον,
κριθέντες ὡς θαυματουργοὶ κι' εἰς ὅλην τὴν ὑφήλιον.
Εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Πειραιῶς ἄς τρέξῃ παρευθὺς
πρὸς εὐρεσίαν τοῦ Προμπονά κάθε κηλοπαθῆς.